BEKLENMEDİK KARŞILAŞMALAR #5



ASHLEY POSTON

New York Times Çoksatan Yazarı

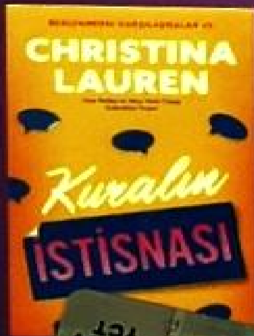
Aşk ve Şans Oyunu

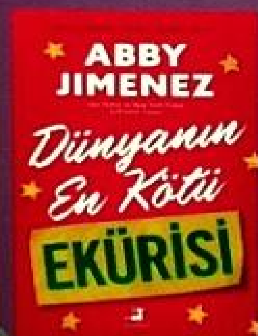


***New York Times* çoksatan yazarı Ashley Poston'dan eğlenceli ve büyüleyici, romantik bir öykü. *Beklenmedik Karşılaşmalar* serisinin bir parçası olan *Aşk ve Şans Oyunu*'nda öptüğü herkesin ertesi gün gerçek aşkı başkalarında bulduğu Audrey Love'ın talihsizliklerle dolu hayatına konuk olacaksınız.**

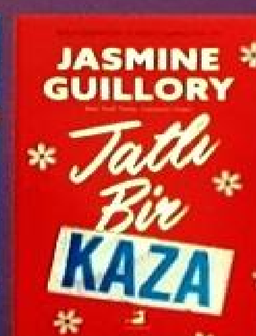
Audrey Love lanetlenmiş gibidir: Şimdiye dek aşk hayatında ona hep ruh eşini bulmadan önceki son durak, gerçek aşk için terk edilen kız rolü biçilmiştir. Ta ki en yakın arkadaşının düğününe kadar.

Düğün günü gelip çattığında damat -yani en yakın arkadaşı- ortadan kaybolunca Audrey, bekârlığa veda partisinde damadı öptüğü için buna kendisinin sebep olduğundan endişelenir. Sağdıcın yardımıyla, kayıp damadı ve belki de kendi gerçek aşkını bulmak üzere o gecenin izini sürer.















Beklenmedik Karşılaşmalar 5: Aşk ve Şans Oyunu
Ashley Poston
Orijinal Adı: With Any Luck

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Çeviren: Meryem Bülbül
Editör: Aydan Yalçın
Düzelti: Selin Çolak
Kapak Uygulama: Fatma Can Yıldırım
Sayfa Uygulama: Aslıhan Kopuz



OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

ASHLEY POSTON

BEKLENMEDİK KARŞILAŞMALAR #5

Aşk ve Şans Oyunu

Çeviren: Meryem Bülbül

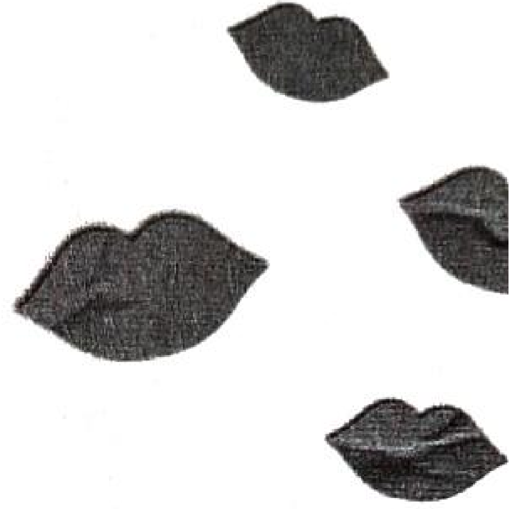


OLİMPOS®

Romantik komedilerle büyüyenlere







Annem hep Love ailesi olarak şanslı olduğumuzu söylerdi. Öyle büyük meselelerde değil tabii –herhangi birimizin piyango veya çekiliş kazandığı yoktu– ufak tefek meselelerde. Gideceğimiz yere yağmur bastırmadan beş dakika önce varmak, uçakta ara sıra *business*a terfi etmek ya da kalabalık bir AVM'de girişe yakın park yeri bulmak gibiydi. İşte böyle, neticede pek de önemli *olmayan* konularda şanslıydık.

Bu, aslında bir lanetti.

Çünkü insan soyadımızı aldığımız alanda da şanslı olacağımızı bekliyordu.

Tüm veriler de olmamız gerektiği yönündeydi.

Babaannem meşhur bir çöpçatanmış, annem aşk romanları yazarı, ablalarım ilişki uzmanıydı – biri köşe yazılarında ilişki tavsiyesi veriyordu, diğeri de cinsel terapistti.

Küçükken ablalarım mahallemizdeki herkesin bildiği bir öpücük standı bile işletiyordu. Lila ya da Rose'dan bir öpücük alan çocuklar hemen sonrasında hayatlarının aşkını bulduklarına yemin ederdi. On üç yaşındaki velet aşktan ne anlar? Anne babalar hep böyle söyler, cık cıklayarak başlarını iki yana sallarlardı.

Önemi yoktu; ablalarım yazın yapış yapış ve ağızlarda çilekli dondurma tadı kalan günlerinde standı açar, üç sinema bileti, bir de aramızda paylaştığımız büyük boy patlamış mısır ve içeceğin parasını çıkarırlardı.

Benim bu öpücük standı işiyle hiç alakam olmadı. Olsaydı belki ilk öpücüğüm, ikincisi, üçüncüsü, onuncusu bu kadar şok edici olmazdı. Yok, "şok edici" doğru bir tanımlama olmadı ama "kırıcı" da tam olmuyor. Üçüncü öpücükten sonra fark ettim ki ailemizde gerçekten bir lanet vardı ve her konuda şanslı olsam da *asıl* istediğim konuda şanslı değildim:

Aşkta.

Biz Love kadınları çöpçatanlık ve romantizm konularında çok başarılıydık ama asla kendimize hayrımız yoktu. Babaannem gibi, annem gibi, ablalarım gibi, ben de *önceki* kişi olmaya mahkûmdum. Yara bandı, romantik komedilerde ana karakterin aradığı aşk *olmadığı* için çoğu filmde adı bile anılmayan o kadın. Biz hep baş karakterin ihtiyaç duymadığı kişiydik. Tamamen unutulabilir "önceki"lerdik.

Üniversitede müstakbel en yakın arkadaşımla tanıştığımız ilk gün ona, "Kulağa deli saçması gibi gelebilir ama ben senin gerçek aşkından *önce* öpeceğin kişiyim," demiştim.

Rhett, berbat geçen ilk istatistik dersimizden sonra beni kahve içmeye götürmüştü. O kadar nazik ve tatlıydı

ki yanlış bir fikre kapılsın istememiştim. Onu uyarmak zorundaydım. Hem zaten yan yana oturup önümüzdeki, ileride onur belgesiyle mezun olacağı kesin çocuktan gördüğümüz cevapları birbirimize fısıldamasak ikimiz de o dersten çakardık.

Bana inandı mı inanmadı mı hâlâ bilmiyorum ama sadece gülümseyip omuz silkmişti. "Ben de birini aramıyorum zaten ama cuma günkü sınavda kopya verebilirsen bir düşünürüm."

Derin bir nefes almıştım. "Ah, kusura bakma şampiyon. Yanlış kızla arkadaş oldun. Bu kafada matematiğe yer var mı sanıyorsun? Burası *Alacakaranlık* alıntıları ve omegaverse bilgileriyle dolu."

"Omegaverse ne... siktir, param yetmeyecek," diye mırıldanmıştı cüzdanından döktüğü bozuklukları sayarken. "Şey, sana alayım o zaman, ben su içerim."

"Olmaz öyle, dur." Kafenin zeminini şöyle bir süzmüştüm. Hamur işi vitrininin altında küçük, gümüş rengi bir ışıltı görmüş, hemen eğilip çeyrekliği alarak ona uzatmıştım. "Bu yeterli, değil mi?"

"Gerçekten yerde mi buldun bunu?"

Omuz silkmiştim. "Lanet işte."

Gülmüştü. "Hayır, şans," demişti. Sırıtırken yanağımın içini ısırmıştım.

"Öyle bir şey işte," diye cevaplamıştım.

Bu kadardı.

Romantik bir ilişkimiz olmamıştı. (Ki bu iyi bir şeydi çünkü Rhett partnerleriyle sadist bir Rus ruleti oynuyordu: *Bu hafta* hangisi kredi kartını çalıp onu bacağından bı-

çaklayacaktı acaba? Bense, önceden bahsettiğim gibi zaten bir aşk savardım.)

Biz sadece ve sadece çok yakın arkadaştık.

Dolayısıyla aradan on yıl geçtikten sonra Rhett beni arayıp sağdıcı olmamı istediğinde nasıl hayır diyebilirdim ki? Evet, Carmilla ile sadece altı ay önce tanışmıştı, ilişki geçmişi de en iyi tabirle... *şaibeliydi.*

Ama ne diyecektim ki? "Sakin ol koçum, paraşütsüz atlama istersen" mi?

Hayır. En yakın arkadaşım atlayacaksa ben de en azından onun görgü tanığı olacaktım.

Aaaah ah, şimdi bu kararımdan nasıl da pişmanım. "Frene bas şampiyon, çok hızlı gidiyorsun" desem şu an hatırlayamadığım (umarım) dehşet bir bekârlığa veda partisinden sonra dünyanın en dehşet baş ağrısıyla kanepede yüzüstü uzanmıyor olurdum ve en yakın arkadaşım kaybolmamış olurdu.

-Dün-

Her şey gayet iyi başlamıştı, bunu bilmenizi isterim. Yani, arkadaşımın hayatının en büyük adımını atmasına bir gün kala her şey ne kadar iyi olabilirse o kadar iyiydi.

Rhett beni havaalanında karşıladıktan sonra birlikte arabaya bindik. Neredeyse tüm yol boyunca gözlerini Connecticut şubatının kasvetli kış manzaralarına dikerek parmağındaki nişan yüzüğüyle oynayıp durdu. Gergindi. Sürekli çenesini kasıyordu, ayrıca yol boyunca yanından geçtiğimiz *her ineği* göstermedi ki en garibi de buydu. Normalde yolda gördüğü rastgele çiftlik hayvanlarını göstermeye bayılırdı.

"Bak, istersen hemen şu an arabayı çevirip kaçabiliriz," dedim, yarı şaka yarı ciddi. "Sihirli kelimeyi söyle yeter, hemen tüyeriz. Çantama kadın çorabı koydum diye hatırlıyorum, yani şoförü kaçırıp–"

Güldü ve yamuk dişli gülümsemesiyle bana döndü. "Onu seviyorum, Audie."

Bana Audie deme hakkı olan tek kişiydi ve ne zaman dese ciddi olduğunu bilirdim. Göğsüm garip, buruk bir hisle sıkıştı. "Sorun ne o zaman?"

"Diğer her şey galiba."

Sorun *Carmilla* olsaydı daha kolay olurdu. Onunla birkaç ay önce Rhett'in otuz birinci yaş gününde New Orleans'ta tanışmıştım. Güzel bir kadındı, aktris olmasına rağmen gayet mütevazıydı. Her daim hâlini hatırını sorar, gittiği her yabancı ülkeden kartpostal gönderirdi. Dürüst olmak gerekirse Carmilla'dan nefret etmeye çalışmak pamuk şekerinden nefret etmeye çalışmak gibiydi. Edebilirdin ama popüler bir şeyi *hiç sevmeyen* tiplerden biri olurdun. (Hem şu iki günde oyunculuktan vazgeçen prenses dururken, neden nepo bebek diye Carmilla Marion'dan nefret edesin ki?)

Ailesinin herkese siktiri çekecek kadar parası vardı; Connecticut sahilinde evi olan ve Taylor Swift kliplerinde figüranlık yapsalar sırıtmayacak türden bir zenginlik. Biz de tam oraya uçmuştuk işte – Connecticut'taki küçük bir havaalanından sahildeki daha da küçük bir kasabaya gelmiştik. Periodical, bir sahil kasabası için tuhaf bir isimdi ama ana caddeye döner dönmez gördüm ki buraya sahil kasabası demeye bile bin şahit isterdi. Böyle bir yerde unutulmaz bir bekârlığa veda partisi yapmak için mucize gerekecekti. Partinin Sevgililer Günü'nden bir gün önce olacağını ve bir sahil kasabasına *kışın* geldiğimizi düşünürsek işimiz zaten zordu. Kalacağımız pansiyona giderken bir kere bile kırmızıda durmadık – ben hep yeşil ışığa denk gelirim.

Gerçi zaten Periodical'da bir tane trafik lambası vardı, dolayısıyla bu pek de büyük bir başarı sayılmazdı.

Kaşlarımı çattım. "Her şey derken... Kariyeri falan mı? Şöhreti mi? Çocuk mu istiyor? Yoksa," sesimi alçalttım "sorun *ailesi* mi?"

"Hayır, hayır, ailesini seviyorum. Genel olarak," diye düzeltti. "Ya mesela düğün *Sevgililer Günü'nde.* Daha klişe bir şey olabilir mi? Her şey temalı, Audie. *Her şey temalı!* Aileler zıvanadan çıkmış durumda. Prova yemeği için Millie'nin Bay Area'daki en sevdiği pastaneden mini pasta ısmarlamışlar. Yani, dün birine San Francisco'ya uçup pasta sipariş etmesi ve alıp yeniden buraya uçması için para vermişler."

"Biliyor musun, Frank Sinatra da en sevdiği pizza için böyle yaparmış."

Rhett beni duymamış gibi devam etti. "Davetli listesinin uzunluğundan bahsetmiyorum bile! Düğüne geleceklerin yarısını tanımıyorum. Şu prensesi bile çağırdık, adını duymuşsundur kesin. Prenses Ilaria, nerenindi..."

"Monterra Prensesi?"

"Evet!"

"Hah." Bu beni şaşırttı. Carmilla'nın Prenses Ilaria gibi çılgın, çocuksu birini düğününe davet edeceğini düşünmezdim. Hem de hakkında onca kötü haber çıkmışken. "Gelecek mi peki?"

"Yok, Roma'da nişanı mı ne varmış." Parmaklarını saçlarından geçirdi. "Tomar tomar teşekkür kartı. Ezberlemem gereken konuşma. Bunlar... *Her şey* işte. Beni bilirsin. Bana kalsa–"

"Artık düğünden kaçamazsınız, şapşal," diye payladım onu. "Kızcağız bunca şeyle uğraştıktan sonra olmaz. Hem, bekârlığa veda partin için saatlerce Google Haritalar ve Yelp yorumları okudum. O yüzden ikimiz de dişimizi sıkıp katlanacağız, kapiş?"

"Kapiş," dedi. "Bu arada, Carmilla'nın nedimesine bayılacaksın."

"Ya? İyi kız mı?"

"Aslında–"

"Geldik," diye seslendi şoför. Gül çalıları, deniz manzarası ve Rhett'in verandadan bize gülümseyen nişanlısıyla dört dörtlük, beyaz bir pansiyonun önünde durmuştuk. Carmilla Marion arabadan eşyalarımızı indirmemizi bile beklemeden üzerimize atladı. Rhett ne kadar gerginse Carmilla da parlak sarı saçları ve iri kahverengi gözleriyle bir o kadar şen şakraktı. Bana döndüğünde öyle bir gülümsedi ki en sivri yanlarım bile yumuşadı.

"Audrey!" diye haykırdı, ellerimi tutarak. "Geldiğine çok sevindim. Rhett hepimizden daha heyecanlı olduğunu söylüyordu!"

"Öyle mi?" diye sordum Rhett'e bir bakış atarak. Carmilla onu elinden tutup çekiştirirken bana dönüp özür diler gibi gülümsedi. Anlaşılan Rhett'in babası bizden birkaç dakika önce gelmişti, Carmilla'nın anne babası da onu görmeye can atıyordu. Carmilla bir kasırga gibi gelerek en yakın arkadaşımı alıp götürdü. Pansiyonun önündeki kaldırımda bir başıma kaldım.

"Biz de inanamadık," dedi arkamdan bir erkek sesi. Omzumun üzerinden arkama baktım. Arabanın bagajına uzanınca kendi bavulumu kendim almak için bir hamle

yaptım ama o tek bir hareketle bavulu çıkarıp kaldırıma koydu. Ki bu küfür gibi bir şeydi çünkü aynı bavulu birkaç saat önce uçaktaki baş üstü bölmesine yerleştirmeye çalışırken öleceğimi sanmıştım. Yakışıklıydı; dar siyah pantolon, sade beyaz bir tişört giymişti; kızıl saçları 90'ların aksiyon filmlerinin yürek hoplatan baş rolleri gibi dağınıktı, genç işiydi; omuzları Brendan Fraser'ın *Mumya* filmindeki hâline taş çıkartacak kadar genişti. Yumuşak bakan yeşil gözleriyle beni süzdü. Sol gözünün hemen altında hakaret seviyesinde kusursuz görünen bir ben vardı. Bu aynı zamanda yüzündeki tek lekeydi.

Göğsümdeki o tuhaf his kaygan, korkunç bir hâl aldı. "Ha. Sen miydin?"

Görmek isteyeceğim en son kişiydi. Hışımla arkama dönüp bir açıklama talep etmek üzere Rhett'i aradım ama çoktan babası tarafından götürülmüştü. *Siktir.* New Orleans'ta Carmilla'yla tanıştığım akşam en yakın arkadaşıyla da tanışmıştım ve bugün karşıma çıkabilecek daha kötü biri olamazdı. Bourbon Caddesi'ndeki o geceden beri hiç değişmemişti.

O tok ve yumuşak sesiyle, "Batıl inançlara devam mı, Audrey?" dedi.

"Pisliğin teki olmaya devam mı?" diye cevabı yapıştırdım. Ağzını çirkince yamultup sırıttı. Bourbon Caddesi'ndeki otel odasında vücudumun her yerinde gezinen o ağız. Benim ağzım hariç her yerinde. Keşke o gece sarhoş olup birçok yanlış karar aldığımı söyleyebilsem ama o gece arkadaşlarıma göz kulak olma görevi bendeydi, yani alkolü bile bahane edemem. Hayır, ben sırf lanetimle dalga geçmek için beni dudaklarımdan öpmeyi reddeden, sivri dilli, yakışıklı erkeklere dayanamayan enayinin tekiydim.

"Ne olur ne olmaz. Hayatımın aşkını bulmak istemiyorum," demişti ağzıyla memelerimi keşfederken. "Hiç uğraşamam."

"Batıl inançlarım yok demiştin."

"Benim yok ama senin var." Bana bakıp muzipçe sırıtmıştı. "Ve seni öpmemi istediğini görebiliyorum."

İstemiştim. Hem de çok. O kadar çok istemiştim ki, ağzının tadını merak edip durmuştum... İçtiği içkiler gibi miydi yoksa arka cebindeki naneli sakız gibi miydi? Dudakları göründüğü kadar yumuşak mıydı? Öpüşürken ısırıyor muydu?

Kendimi o anılardan sıyırıp gözlerimi ayakkabılarıma indirdim. "Burada ne arıyorsun sen?"

Yeşil gözlerinde oyunbaz bir parıltı belirdi. "Seni öpmeye geldim."

O kadar saçmaydı ki şaşkınlıktan ağzımdan bir kahkaha kaçtı ama sonra hemen kendimi toparladım. "Dalga geçiyorsun herhâlde? Milletin içinde mi?"

Bana doğru eğildi. Kokusu bile hatırladığım gibiydi – odunsu parfüm, sedir ağacı ve çam fıstığı. "İzin ver öpeyim seni, bakalım yarın *tek ve gerçek aşkımı* bulacak mıyım? Bunu kanıtlamanın tek yolu bu. Hem de tam Sevgililer Günü'ne denk gelmiş olacak."

"Hatırladığım kadarıyla *sen* benimle öpüşmek istemiyordun," diye tersledim.

"Belki yalan söyledim?"

O an... Biraz daha hazırcevap olsam söyleyebileceğim *o kadar* çok şey vardı ki. Ama bu felaket seviyesinde yakışıklı adama bakarken aklıma gelen tek şey...

"Yanımda naneli şeker yok," oldu.

Burnundan gülmeye benzer bir ses çıkardı ve tam ağzını açtığı anda Carmilla pansiyonun verandasından seslendi: "*Theo!* Uslu bir çocuk oluyorsun değil mi!"

Geniş omuzlu adam mahcup görünme yüzsüzlüğünde bulundu. "Tabii, Millie," diye yanıtladı. "Başka ne olabilirim ki?"

"Kendin," dedi Carmilla ifadesiz bir yüzle. Rhett'in onda ne bulduğunu o an anladım. Bana göz kırpıp gülümsedi. "Sana zorluk çıkarmasına izin verme. Ne de olsa ikiniz *iş birliği* yapacaksınız!"

İş birliği mi? Bir dakika, yoksa bu adam–

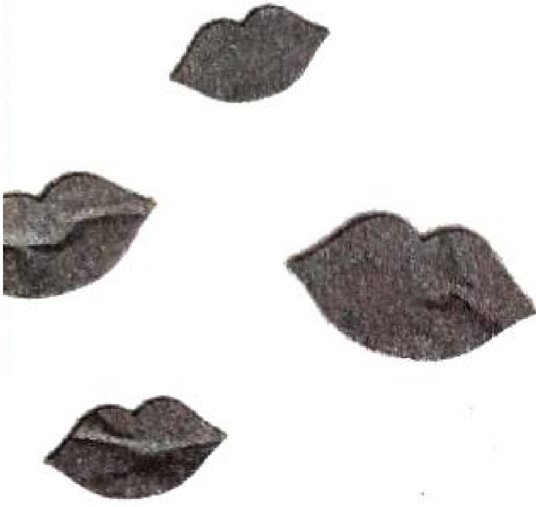
Carmilla arkasına baktığında dikkati dağıldı. "Babacığım, nişanlımı haşlama artık!" diye bağırarak pansiyona geri koşup beni ani ve geri dönülmez bir şekilde can düşmanıma dönüşen adamla baş başa bıraktı.

Theo bavulumu bana kadar yürütüp tokalaşmak için elini uzattı. "Yanlış bir başlangıç yaptığımızı düşünüyorum. Tekrar deneyelim mi? Theo Luck," diye kendini tanıttı. "Carmilla'nın baş nedimesi."

Önce eline, sonra o kendini beğenmiş, yakışıklı suratına baktım ve valizimin sapını kavradım. Hiçbir bir şey demeden dönüp bavulu kaldırımdan verandanın merdivenlerine sürükledim. Onu tamamen görmezden gelerek basamakları tırmanmaya başladım.

Organize etmem gereken bir bekârlığa veda partisi ve atlatmam gereken bir düğün vardı. Theodore Luck'tan nefret etme lüksüm yoktu.

Tek yapmam gereken sabredip onu atlatmaktı.



-Bugün-

Dilimde tekila ve pişmanlık tadıyla uyandım.

Belki de tekila pişmanlığın ta kendisiydi. Öyle veya böyle, tadının iğrenç olduğu kesindi. Kafam zonkluyordu ve kanepeye nasıl geldiğimi bile hatırlayamıyordum. Aslında, Rhett'in bekârlığa veda partisinden buraya nasıl geldiğimi de hatırlamıyordum. Ye-Haute diye, kitsch tarzı bir bardaydık. Kovboy şapkası takmış barmenin Shakespeare oyunlarından fırlamış gibi konuştuğu, Eski İngiliz / Vahşi Batı karışımı, salaş bir yerdi. Ye Olde Barmen'in tombul memelerinden içtiğim shotları fazla kaçırmış olmalıydım. Damadın sağdıcı olarak –daha doğrusu *nedimesi* ama müstehcen bir rol yapma oyunu oynamadığımız sürece kimse bana nedime diyemezdi– bekârlığa veda partisinin sorunsuz geçmesinden ben sorumluydum.

Öyle de olmuştu, *galiba*.

Bu arada baş nedime de –can düşmanım, başımın belası– gelinin pansiyondaki bekârlığa veda partisinden sorumluydu. Manikür-pedikür ve şampanyayla sakin bir gece geçirirler diye düşünmüştüm.

Yani otel odamın kapısının çalınmasıyla irkilip ayağa fırlayana kadar öyle düşünüyordum. Kapı tekrar çalındı, bu sefer daha sert. Her vuruş, akşamdan kalma kafatasıma buz kıracağı gibi saplanıyordu.

Sonra...

"Audrey! *Audrey*, Tanrım, *lütfen* içeride ol."

Homurdandım. Bu sesi tanıyordum. *Oydu*. Tabii ki *oydu*. Hâlihazırda migrenim olmasa, sesini duyar duymaz başıma ağrılar saplanacak o adam. Kanepedeki battaniyeyi üzerime alıp kapıya yöneldim ve koridordaki aynada kendimle karşılaştım.

Sanki biri beni kamyonla ezmiş, sonra geri vitese takıp bir daha üstümden geçmişti. Rimelim gözlerimin etrafına dağılmış, rujum yanağıma göç etmiş, bir küpem kayıp, gece elbisem buruş buruştu ve sol mememde garip bir leke vardı. En azından nasıl hissediyorsam öyle görünüyordum. Battaniye diye örtündüğüm şey de muhtemelen koridordaki dolaptan aşırdığım bir yatak örtüsüydü. Yatağa hiç girmiş miydim ki?

Sırtımdaki tutulmaya bakılırsa hayır. Böyle partiler için çok yaşlı olamayacak kadar gençtim.

"Audrey!" Tekrar kapıya vurdu. "İçeride değilsen de umarım onunlasındır–"

Kapıyı özgüvenle açtım. "Theodore," diye selamladım onu çatallaşan bir sesle. "Seni temin ederim ki buradayım."

Dün tekrar karşılaşmamızdan bu yana ilişkimizin *iyiye* gittiğini söylenebilse keşke ama dün öğleden sonra ve akşam

yemeği sırasında konuştuğumuz o birkaç dakika, dostane olmaktan çok uzaktı. New Orleans'ta onda ne bulmuştum bilmiyordum. Herhâlde yakışıklılığına aldanmıştım. Eskiden yakışıklılara hiç dayanamazdım. En kötü yanım buydu herhâlde zira Theodore Luck kartondan yapılmış gibi bir herifti; keskin hatları vardı ama kalbi bir kâğıt kadar inceydi. Bej rengi canlanıp insan olsa, en üst kalite boya diye onu satarlardı. Sıkıcılığın vücut bulmuş hâli olsa da akşamdan kalma gözlerime bile iyi görünüyordu. Keskin çene hattı, düz bir burun ve yumuşak bakan yeşil gözler. Bir de sol gözünün altındaki o tahammül edemediğim ben; sanırsın kusursuz çatık kaşları diğer benleri korkutup kaçırmış.

Ve o ağız. Tadını hâlâ merak ediyordum.

Muhtemelen trajedi tadındaydı.

Otel odama dalmadan önce bana bir merhaba deme inceliğinde bile bulunmadı. Onun kıyafetlerinin de benimki gibi buruş buruş olduğunu –yani üzerinin dün geceden kalma olduğunu– ve kravatını akşam yemeğiyle şu an arasında geçen zamanda kaybettiğini fark etmem birkaç saniye sürdü. Manikür-pedikür gecesi bir noktada çığırından çıkmışa benziyordu.

"Nerede o?" diye sordu sertçe Theo.

Odada peşinden yürüdüm. "Sana da günaydın, senin de Sevgililer Günün kutlu olsun."

"Burada olduğunu biliyorum." Hışımla oturma odasından geçip yatak odasına daldı, içerisi şaşırtıcı derecede el değmemiş görünüyordu. Herhâlde dün gece veya bu sabah işte, her neyse, sallana sallana içeri girip direkt kanepeye yığılmıştım. Ye Olde Barmen'in göğsünden içtiğim tekilalardan sonrası çok bulanıktı.

"Böyle pat diye dalamazsın içeri," diye seslendim arkasından.

Yatak odasından banyoya, oradan tekrar oturma odasına girdiğinde, yüzü ilk geldiğindekinden daha solgundu. "Nerede o?"

Burun kemiğimi ovaladım. "Aklını okuyamam ki. Kimden bahsediyorsun?"

"Kimi arıyor olabilirim sence? Rhett! Damat!"

"Neden burada olsun ki?" diye çıkıştım. Bu varsayım çok sinirime dokunmuştu. On senedir aynı oyunu oynamaktan yılmıştım artık. "*Hayır, çıkmıyoruz. Hayır, bana o gözle bakmıyor. Hayır, sadece arkadaşız ve hayır, daha fazlasını* istemiyorum."

İnsanların Carmilla'yı kıskandığımı sanması gayet anlaşılır bir şeydi. Doğu Yakası'nın en güzel kadını olması yetmezmiş gibi Rhett Song tamamen onun mu olacaktı? 90'larda çekilen romantik komedilerden birinde olsak, ben düğünü sabote etmeye çalışan Julia Roberts karakteri olurdum. Ama değildim işte.

Bu yüzden Rhett'in *burada* olacağını varsayması kanıma dokunmuştu.

"Dün geceye dair hiçbir şey hatırlamıyorum. *Kendi* odasına baktın mı? Ya da Mike'ın odasına? Ya da Carmilla'nın şu kuzeninin adı neydi? Jerry mi? Jeffrey mi?"

"Josiah. Baktım," diye tersledi. Yumruklarını sıkıp gevşetti, sonra derin bir nefes verdi. Ardından şaşırtıcı derecede sabırlı bir sesle ekledi: "Hiçbirinde yok, *kendi* odasında da yok. İlk oraya baktım zaten. Hiç mi?" diye ekledi kararsız bir sesle. "Dün geceden hiç mi bir şey hatırlamıyorsun?"

Midem ekşimeye başlamıştı ve önümde daha koca bir gün vardı. Umursamaz bir el hareketiyle geçiştirdim. "Önemi yok. Rhett de muhtemelen kahvaltıya falan gitmiştir."

Etkileyici kalınlıktaki kaşları birbirine yaklaşınca aralarındaki deri kırıştı. Sevimli falan değildi bu hâli, hayır, hiç değildi. "Sen saati kaç sanıyorsun, Audrey?"

"Ne bileyim," dedim kayıtsızca. Tek istediğim iki Advil ve bir votka tonikti. "Sabahın körü."

"Öğleden sonra dört."

"*Ha,*" diye mırıldanıp bavulumda Advil aramak için arkamı döndüm ama kolumu tutup sıktı.

"Öğleden sonra dört," diye tekrarladı.

"Hayır."

"Evet ve düğüne iki saat kaldı," diye devam etti. Sesi hâlâ sabırlıydı ama hafif bir panik sızıyordu, ip üstünde yürür gibi. "Rhett otel odasında değil. Sabah *brunch*a da gelmedi. Onu bulamıyoruz."

Hayır, bir dakika, *hayır*. Bu doğru olamazdı. Rhett hiçbir şeye geç kalmazdı ki. Aksine, her yere sinir bozucu derecede erken giderdi. Geç kalmak hiç huyu değildi.

Yüzümdeki paniği görmemesi için kolumu Theo'nun pençesinden kurtarıp arkamı dönerek pansiyonun penceresine yürüdüm. Düğün çardağı çoktan bahçeye kurulmuş, beyaz saten kaplı sandalyeler yeşil çimlerin üzerine sıra sıra dizilmişti. Öğleden sonra güneşi her şeye altın rengi bir parıltı yayarken gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Hava bir açık hava düğünü için mükemmeldi. Carmilla'nın ailesi hepimizi bu şahane, huzurlu pansiyona yerleştirmekte ısrar etmişti. Benim ömründe Best Western'den daha lüks bir yerde kalmışlığım

yoktu. (Best Western'in en iyi odaları tabii.) Carmilla'nın hayatındaki her şey benimkinden, Rhett'inkinden çok ama çok farklıydı. Üç kez Emmy'ye aday gösterilmiş bir oyuncuydu, *Vogue* dergisinin kapaklarını süslemişti, sadece ayakkabılarına özel kocaman bir dolabı vardı. Üç çift ayakkabıyı dönüşümlü giyen biri olarak böyle bir dolabı hayal bile edemezdim. Rhett bana Carmilla'dan ilk bahsettiğinde, onu da gelip geçici ilişkilerinden biri sanmıştım. Rhett partner seçiminde pek iyi değildi (bkz: onu bıçaklayıp kredi kartlarını çalan kız). Ama sonra iş ciddiye bindi, birlikte yaşamaya başladılar ve beni aradığı gün anladım ki...

Bu seferki gerçekti.

Carmilla artık sadece TV'deki güzel bir dedektif değil; lattesine bir tutam şeker eklemeyi, ormanda uzun yürüyüşler yapmayı ve balinalarla ilgili kitaplar okumayı seven gerçek bir kadındı. Rhett için neredeyse her yönden biçilmiş kaftandı. Ben hep onun en eski arkadaşı olacaktım ama o yakında ve sonsuza dek en iyi arkadaşı olacaktı.

İşte bu kısmı kabullenmek zordu.

Şakaklarımı ovuşturdum. "Cep telefonunu aradın mı?"

"Direkt sesli mesaja atıyor."

"Ya dün gece partiye gelen arkadaşları, hepsini sorguladın mı?"

"Hepsi ikinizin gözden kaybolup bir daha dönmediğinizi söyledi."

Siktir. Dün geceki bu haylazlığımızı hiç hatırlamıyordum, en azından başta. Ama düşündükçe, gözümün önünde parça parça bir şeyler canlanıyordu, yavaş yavaş bir araya gelen bir yapboz gibi. İkimiz bardan çıkmıştık. Sonra...

Sonra–

"Oo, siktir," diye fısıldadım.

Theo'nun gözleri ânında bana döndü. "Ne?"

Midem kaygıyla kasılmaya başladı çünkü çok kötü bir şey yapmıştım. Sarhoşluğun verdiği çılgınlıkla, asla yapmamam gereken şeyi yapmıştım, *asla*. Akla gelebilecek en kötü şeyi.

Bir öpücük hatırlıyordum.

Eminim normalde "Düğünden Bir Gece Önce Damada Asla Yapılmaması Gereken Kötü Şeyler" listesine girecek bir şeydi bu ama bizimkisi daha beterdi. Çok, çok daha beter. Çünkü her şeyden önce iğrençti. Dudaklarımı yüzümden soyup denize fırlatmak istedim. Evet, Rhett göz alıcıydı. Yakışıklıydı. Mükemmeldi.

Ama aynı zamanda benim kardeşim gibiydi. Çok uzun zaman önce kaybettiğim bir kardeş gibi. Sağ kolumdu o benim. Jet sosyetemdi. Gırgır şamatacımdı. Rhett Song için birini öldürür, öldürdüğü cesedi saklamasına yardım ederdim. Şimdiyse onu düşünmek için bile önce gidip dudaklarımı en az üç kat deriden arındırmam gerekiyordu.

Onu öpmek, *Yıldız Savaşları*'ndaki Luke'un Leia'yı öpmesi gibiydi.

Ve tabii ki lanetim açısından da problemdi bu.

Hani şu Theodore Luck'ın inanmadığı lanetim.

Kendimi bildim bileli, ne zaman birini öpsem –dudağından ve isteyerek– o kişi ertesi gün ruh eşini, hayatının aşkını buluyordu.

Kulağa nasıl geldiğini biliyorum, *gerçekten* biliyorum. Ama on üç yaşındayken spor salonu tribünlerinin arkasında Teddy Abercorn'u öpmem ve ertesi sabah fen hocasının kurbağa kesme alıştırmasında onu Evelyn Albright'la eş-

leştirmesi ve şimdi, on beş yıl sonra, Albuquerque'de iki çocuklu mutlu bir yuvalarının olması başka neyle açıklanabilirdi ki? Peki ya son sınıfta bando otobüsünün arkasında öpüştüğüm Quinn Dayton'ın ertesi gün sabahın köründe sırt çantasıyla Avrupa'ya uçması ve Londra'ya giden uçakta müstakbel kocası Fitzgerald'ın yanına oturması?

Ya Fiona Baylor? Cairo Weitz. Iwan Ashton. Oliver Quick. Phillip Dietz. Wesley McNutty. Liste uzayıp gidiyor, on iki kişiye varıyordu.

Rhett ile on üç olmuştu.

On üçüncü sıradaydı ve kendi düğününde ortadan kaybolmuştu.

Dün gece onu öptüğüm için yanlış kadınla evlenmek üzere olduğunu fark edip kaçmıştı işte. Tek açıklaması buydu, değil mi? Değil mi? Dün gece bir ara hayatının aşkıyla tanışmıştı, şimdiyse birbirlerine sırılsıklam âşık bir çift olarak romantik komedi tarzı bir maceraya atılıyorlardı.

Carmilla'yla evlenmeyecekti.

Aman Tanrım. Sahiden de *En İyi Arkadaşım Evleniyor* filmindeki Julia Roberts olmuştum.

Theo yüzümü okumuş olmalıydı ki, "Dün geceden bir şeyler hatırladın, değil mi?" diye sordu.

"Ne?" dedim tiz bir sesle, sonra boğazımı temizledim. En iyi poker yüzümü takınmaya çalıştım. "Hayır."

"Bu bakışı biliyorum."

Demek ki poker yüzüm bok gibiydi.

Bir yanlışlık olmalıydı. Ben –sarhoş hâlimle bile– en iyi arkadaşımı öpmek gibi aptalca bir şey yapmış olamazdım. Başımı iki yana sallayarak, "Rhett hiçbir işi yarım bırakmaz. Kesin kasaba sınırları içinde bir yerdedir, buna

eminim. Onu en son gördüğümüz yerden başlayalım," dedim ve sarhoş-Audrey'nin giriş masasının üzerine fırlattığı çantamı alıp omzuma attım. "Yani Ye-Haute'dan."

Theo burnunu kırıştırdı. "Şu lanet kovboy barı mı?"

"Sadece Tanrı yargılayabilir beni," dedim sertçe. Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Hadi. Acele edelim."

"Önden buyur."

Yanından sıyrılıp odadan çıktım ve birinci kata çıkan basamaklardan ikişer ikişer atlayarak koridora yöneldim. Neyse ki pansiyon düğün telaşıyla kıpır kıpırdı, bu kaos sayesinde sorguya çekilmeden sıvışabilirdik.

En azından şimdilik.

"Yani gerçekten nerede olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu Theo, kaldırımda bana yetiştiğinde. Her köşesi Pinterestlik, şirin mi şirin kasabanın merkezine doğru yürüyorduk.

"Hayır," diye itiraf ettim.

Nefes verişinden paniğin eşiğinde olduğu belliydi. "Düğüne iki saat kaldı. Harika. Bu işin sonu hiç iyi bir yere gitmiyor."

"Bu tavırla gitmez zaten," diye yanıtladım. "Onu bulacağız. Carmilla'nın haberi var mı?"

Başını iki yana salladı. "Onu rahatsız etmek istemedim. Zaten dün düğün yüzünden deli gibi stresliydi."

Al benden de o kadar. Düğün kadar zor bir iş yoktu. İnsan kendine bu çileyi neden çektirir anlamıyordum. Demek Carmilla da işimize yaramayacaktı. Bu durumda bu işi sessizce halletmek ikimize düşüyordu. Rhett'i barda bulamayacağımızdan emindim ama başka nereden başlayacağımı bilmiyordum. Polisiye romanlarından öğrendiğim

bir şey varsa o da kayıp birini bulmak için adımlarını takip etmek gerektiğiydi.

Bu bilginin doğru olduğunu umdum.

Yanlarından geçtiğimiz vitrinlerde yansımamızı görünce bu şirin ve büyüleyici kasabaya hiç yakışmayan, iki aykırı tip olduğumuzu fark ettim. Geçerken insanlar dönüp bize bakıyordu. Emekli golfçüler, ilahi bir göreve gönderilmiş gibi üzerinde gümüş rengi ışıltılı bir tulum, gözlerinin etrafı rimel kaplı bir kadın görmeye alışkın olmasa gerekti. Benim daha önce de sokaklarda bir önceki gecenin cehenneminden yeni çıkmış bir kılıkla gezdiğim olmuştu ama Theo? Birazcık bile dağınık görünmesi beni hayrete düşürdü. Lila rengi gömleği buruş buruş, düğmeleri yarıya kadar açıktı. Bir butiğin vitrininde düğmelerini kapatıp bakır kızılı saçlarını parmaklarıyla taradı. Saçları gür ve yumuşaktı, ellerimi o saçlarda gezdirdiğimi hatırlıyordum ama bu... New Orleans'ta olmuştu, değil mi?

Öyle olmalıydı.

Beni yansımasına bakarken yakalayınca kızardım ve bakışlarımı hemen başka tarafa çevirdim. Yansımamızdan bana bir süre daha baktığını hissedebiliyordum, yumuşak yeşil gözleri beni tam olarak anlayamadığım bir tavırla süzüyordu.

"Kesin benim beceriksizin teki olduğumu düşünüyorsundur," dedim yansımasına. Hızla bakışlarını kaçırdı.

"Hayır da... *ben* evlenecek çiftin yarısını kaybetmedim..."

Gözlerimi devirdim. "Evet, tabii, çünkü Theo Luck mükemmel biri; nasıl unutabilirim? Saçları mükemmel, kıyafetleri mükemmel –yani şu an değil ama genel ola-

rak– dişleri mükemmel, her şeyi mükemmel. Muhtemelen mükemmel bir işin de vardır. Kadınlar seninle çıkmak için birbirleriyle yarışıyordur."

Kısa bir kahkaha attı. "Seni temin ederim yarışmıyorlar."

"Neden?"

"Bunu sormak ne kadar kabaca."

"Dün seni öpmemi istemen de kabacaydı," diye cevapladım. Bir sonraki vitrinin boyalı camlarında YAZIN EN BÜYÜK INDIRIMI yazdığı için çok şükür yansımamı görmedim.

"Ben... Farkında değildim."

"Ah. Son birkaç ay içinde beni arayabileceğinin ya da –ne bileyim– mesaj atabileceğinin de farkında değildin herhâlde? Ama yok, tabii, ben senin tek gecelik ilişkilerinden biriydim sadece."

Bana yetişti. "Ne diyeceğimi bilemedim... Audrey, dur bir dakika. Lütfen dur." Nazikçe elimi tuttu ama parmaklarımı hızla çekip elinden kurtardım.

Bana dokunduğu yer karıncalanırken konuştum: "'Merhaba' demek iyi bir başlangıç olurdu mesela, Theo. Benden hoşlanmasan bile, en iyi arkadaşlarımız evli kaldığı sürece birbirimizin hayatında olacağız ve umarım bu çok uzun bir süre olur. Sonsuza dek, muhtemelen."

"Muhtemelen," diye katıldı. "Ben–"

"Geldik," diye araya girdim, camına neon ışıklı bir kovboy yazısının asılı olduğu kırmızı kapıyı göstererek. Her ne diyecekse yuttu ve peşimden içeri girdi.

Ye-Haute, iki kasıntı restoranın arasına sıkışmış küçük bir kovuktu. Her iki restoranda öğleden sonraya hazırlanıyor, sandalyelerini indiriyordu. İçeri girdiğimizde barın

üstündeki zil çınladı. Keskin dezenfektan ve kızarmış hamur kokusu duyularıma öyle şiddetli saldırdı ki akşamdan kalma midem ağzıma geldi.

Olduğum yerde kalakaldım çünkü Theo sallandığımı görüp elini belime koydu. Eli sıcaktı, dokunuşu nazik ama sağlamdı ve ancak bir süre beni böyle destekledikten sonra *elinin* gerçekten de *belimde* olduğunu fark ettim. Hemen öne atıldım.

Maun tezgâhın arkasındaki barmen gece için bardakları hazırlarken başını kaldırdı, beni görünce yüzü asıldı. "Henüz açmadık," dedi ciddi bir sesle. "Zaten bir daha buraya gelmesen iyi olur."

Şaşırdım. "Oha, bir dakika. Ben ne yaptım ki?"

Gözlerini devirip burun kıvırdı. Dudak piercingleri alçak YE OLDE BOOTY tabelasının mor neon ışığında parladı. "Ne *yapmadın* ki? Önce gelip sana içki vermemizi emrettin, sonra herkese *Legally Blonde* şarkıları söyletmeye başladın–"

"Aa, evet. Öyle yaptım, değil mi?" Aslında bu kısmı için kendimle gurur duyuyordum.

Theo yanıma gelip araya girdi. "Biz bir arkadaşımızı arıyoruz da. Acaba dün gece nereye gittiğini biliyor musun diye soracaktık."

"Muhtemelen hayır."

"Siyah saçlı, sol kolunda Medusa dövmesi var?"

Barmen bir süre düşündü. Sonra "Evet, *onunla* çıkmıştı," dedi beni işaret ederek. Kaşlarını çatıp Theo'yu süzdü. "Seni dün geceden hatırlamıyorum. Bekârlığa veda partisinde var mıydın?"

"Gelininkindeydim," diye bilgilendirdi.

"İyi olmuş senin için."

Sinirle başımı salladım. Bir yanım, belki de hatırladığım öpücük başka biriyleydi, Rhett'in ortadan kaybolması sadece garip bir tesadüf, diye düşünmeye başlamıştı. Ama buradan *benimle* çıktığına göre...

Barın kokusundan midem altüst olmuştu. Ya da midemi bulandıran şey giderek artan paniğimdi.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak, "Nereye gittiğimizi duymadın mı?"diye sordum.

"Hatırlamıyor musun?" dedi barmen.

"Hayır ve arkadaşımız kayıp şu an. İki saat sonra düğünü–"

"Bir buçuk saat," diye düzeltti Theo.

Ona ters bir bakış attım. "Ve kendisini bulamıyoruz."

Barmen bana ilk kez sempatiyle baktı çünkü eminim damadını kaybeden ilk sağdıç ben değilim. Elini kısa saçlarının arasından geçirip insafa geldi. "Tamam, evet. Nereye gittiğinizle ilgili bir şeyler duymuş olabilirim ama önce bir ricam var."

Başımı eğdim. "Nedir?"

Barın altından neredeyse bir metre uzunluğunda bir fiş çıkarıp maun tezgâha vurdu, parmağıyla toplam tutarı gösterdi. "Hesabı öde."

Theo güldüğünden şüphelenmeme sebep olan bir ses çıkardı. Toplam tutara bakıp kalemleri bir bir gözden geçirirken ağzım açık kaldı. *Çok fazla* şey vardı. "*Bu kadar* içmiş olamam. İmkânsız. Bu kadar alkol Dev André'yi bile öldürür."

"Ah," dedi barmen soğukça, "*Sen* içmedin ama şuraya *çıktın*" –tezgâhın biraz ilerisini işaret etti– "Ve tüm

içkilerin senden olduğunu ilan ettin. Sonra da ödemeden arka kapıdan çıkıp gittin."

Theo onu cık cıkladı. "Audrey Love, demek içip kaçtın, ha?"

Yerin dibine girmiştim. "Ben kaçtığımı falan hatırlamıyorum," diye tısladım. "Daha önce hiçbir yerden hesabı ödemeden çıkmadım!"

Barmen parmağıyla fişe bir kez daha vurması çantamı açıp cüzdanımı aramam için yeterliydi. Ama... cüzdanım yoktu. Hiçbir yerde yoktu. Yüzümdeki tüm kan çekilirken tekrar aradım. Sadece cüzdanım değil, kimliğim, limiti dolmuş kredi kartlarım ve bizim evin oradaki o tatlı baristanın numarası da yoktu.

Theo, çantamı barın üzerine boşaltmamı, tamponlar, fişler, yarısı boş ruj tüplerini karıştırmamı, yine de cüzdanımı bulamamamı izledi. Şu an bunu yaşıyor olamazdım.

Sessizce arka cebinden cüzdanını çıkardı, açtı ve yıpranmış kredi kartını fişimin üzerine koydu.

İtiraza başladım. "Hayır, kabul et–"

"Sorun değil," diye araya girdi. "Zaten zamanımız daralıyor."

Ben tartışmak istesem de barmen Tek Yüzük'ü bulmuş Gollum gibi kartı kaptı ve Theo'nun fikrini değiştireceğinden korkarmış gibi kasaya koştu. Sonra kartı geri verdi ve Theo cüzdanına geri koydu.

"Borcumu ödeyeceğim," dedim ona. "Venmo kullanıyor musun? Veya Cash App ya da–"

Beni susturmak için elini kaldırdı. "Audrey, sorun değil." Gözünü kırpmadan fişi imzaladı. "Şimdi, Rhett nereye gitti?"

Barmenin dediğine göre dün gece Rhett ve ben mekândaki yiyeceklerin yetersizliğinden şikâyet etmiş ve sıcak şekerli halkalar istemiştik. "Sonra da arka kapıdan çıktınız ve bir daha geri dönmediniz," diye sözlerini bitirdi barmen monoton bir sesle.

Yüzümü buruşturdum çünkü evet, bu bizim yapacağımız bir şeydi.

Theo bana yargılayıcı bir bakış attı. "Şekerli halkalar mı?"

"Donut işte," diye açıkladım.

"Donut demek."

"Evet."

Okuduğumuz üniversitenin aşağısında ucuz bir bar, hemen yanında da bir Krispy Kreme vardı. Rhett ve ben perşembe geceleri kafayı bulur, sonra ayılmak için kahve içip donut deliği yemeye giderdik.

"Tamam." Kaşlarını çatarak çenesini kaşıdı. "Peki... Nerede buluruz bu *sıcak şekerli halkaları?*"

Ağzımı açtım. Tekrar kapadım. Kaşlarımı çattım.

Barmen, "Sekiz yüz metre aşağıda solda, yirmi dört saat açık bir market var. Kasabada bir tek orada o şeylerden satıyorlar."

-Dün Gece-

Kapıyı sırtımla ittiğimde üzerimizdeki kırmızı çıkış tabelası parladı ve iyi aydınlatılmış bir sokağa çıktık. Rhett peşimden koştu, hesabı ödememiz gerektiğini söyleyip gülüyordu. Müşteriler Legally Blonde albümünü yarılamıştı, "Bend and Snap" şarkısına yetişeceğimizden emindim. Ama önce: şekerli halka. Kumlu kaldırım ay ışığında parlıyordu, sokak lambaları ışık ışıldı ve kış gecesi, her Sevgililer Günü arifesinde olduğu gibi soğuktu.

"Sevgililer Günü'nde evleneceğine inanamıyorum. Bu konuda seninle dalga geçmekten asla vazgeçmeyeceğim," dedim.

"Asla unutmam işte," diye cevap verdi atkısına sıkıca sarınarak. Kavruk tenine daha koyu çiller yayılmıştı, siyah saçları gür, kirpikleri uzundu, annesi bu özelliğinin İtalyan atalarından geldiğini söylerdi hep. Acılı şeylere

olan sevgisiyse Koreli dedesinden geliyordu. Son on yıl boyunca, Rhett Song'la bir gece geçirebilmek için kendini paralayan birçok kadın görmüştüm. Herkesin isteyeceği biriydi. Zeki, kibar ve söylentiler doğruysa yatakta da inanılmazdı. Carmilla şanslı kızdı.

Şekerli halkalarımızı bulmak için yürürken bunu yüksek sesle söyledim.

"Evet, öyle. Ama... sana bir şey itiraf edebilir miyim? Bunu istiyor muyum emin değilim," dedi kederle ve parmaklarını kısa saçlarının arasında gezdirirdi. Düğün için kestirmişti. Omuz hizasında ve hep arkadan topuz yaptığı saçlarını özlüyordum. "Her şey üstüme üstüme geliyor. Korkutucu. O ise mükemmel. Sanki benimle *yetiniyormuş* gibi hissediyorum. Çok daha iyisini hak ediyor. Bu düğünü gerçekten önemseyen birini."

Bu sözleri beni şaşırttı. "Evlenmek istemiyor musun yani?"

"İstiyorum! Hayır, bilmiyorum." Gökyüzüne baktı. "Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum. Gerisi umurumda değil."

Sarhoş kafayla, dünya etrafımızda –bizim için– dönerken şu hayatta benim için başka hiç kimsenin önemi yokken bile cevabımı vermeden önce tereddüt ettim. Çünkü dilimi kaplayan tuz tabakasına ve barın gürültüsünden hâlâ çınlayan kulaklarıma rağmen bunun bir veda başlangıcı olduğunu biliyordum. Birini sevdiğin için özgür bıraktığın türden bir veda.

"Benim bir fikrim var galiba," dedim.

-Şimdi-

Barmen lafını bitirmeden Ye-Haute'dan fırladım, Theo koşarak ancak bir sonraki blokta bana yetişebildi. O kadar gergindim ki ellerimi sımsıkı yumruk yapmıştım ve göğsüm acıyordu. Kaldırımda tak tak sesler çıkaran adımlarımı daha da hızlandırıp markete doğru koşmaya başladım. Onu orada bulamayacağımı biliyordum ama yine de umut ettim.

Ondan beni öpmesini istemiştim, değil mi? İstemiş olmalıydım. Sorununun en basit çözümü bu olurdu ve ben bunun sonuçlarını düşünemeyecek kadar sarhoştum. Carmilla'nın hayatının aşkı olup olmadığını anlamanın en kesin yolu buydu.

Marketteki donutlar yeni bitmişti, bugün çalışan kasiyerse önceki üç gün izinliydi. Bu yüzden Rhett'in kim olduğu ya da nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Düğüne de sadece bir saat ve bilmem kaç dakika kalmıştı.

Telefonunu aramayı denerken bile boşuna uğraşıyormuşum gibi hissettim. Doğrudan telesekretere yönlendiriyordu. Beni en son ne zaman telesekretere yönlendirdiğini hatırlamıyordum.

Belki de hiç.

Caddenin aşağısında Java Script diye bir kahveciye girdik çünkü oturup midemi sakinleştirmem gerekiyordu. Akşamdan kalmalığımın son demlerinde betim benzim atmıştı, ya da en azından Theo'ya öyle söyledim.

Asıl sebebi panikti.

Onu tekrar aramaya çalıştım ama nafile. Telefonumun şarjı yüzde ondu ve tüm mesajlarım "**İletilemedi**" olarak geri dönüyordu. Ya hayatının aşkıyla karşılaşmasından daha kötü bir şey olduysa? Ya öldüyse? Konum takip bağlantısını onaylamadığım için kendime çok kızdım, şimdi onu bir uygulamayla bulabilirdim. Dün bana tuhaf gelen şey bugün beni bir sürü dertten kurtarabilirdi.

Acaba Rhett benden artık nefret mi ediyordu? Carmilla'nın ne kadar nefret edeceğini düşündüm.

"Arı yutmuş gibi görünüyorsun," dedi Theo önüme karton bardakta bir kahve koyarken.

Sen de benden nefret edecek misin? Cevabını bilmek istediğimden emin değildim.

Kısık sesle teşekkür edip kahvemden bir yudum aldım. "Ne kadar şeker koydun buna?"

"Üç buçuk kaşık ve biraz süt."

Kaşlarımı çatıp gözlerimi karton bardağa diktim. "Hımm... Tam sevdiğim gibi."

"Biliyorum. Söylemiştin," diye yanıtladı karşıma otururken. Başını eline dayayınca, kızıl saçlarından bir tutam

gözlerine döküldü. Eliyle saçlarını geriye attı. Gerçekten yakışıklıydı ve bu sinir bozucuydu. Haksızlıktı. "Başka bir fikrin var mı?"

"Hayır," diye iç geçirdim. Sonra, "Galiba benim suçum," dedim.

"Senin suçun olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, gerçekten benim suçum olabilir."

"Onu bir binanın çatısına falan kilitlemediysen eğer senin suçun olduğunu sanmıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Daha bir saat önce tam tersini söylüyordun."

"Panik içindeydim," diye itiraf etti, parmağını *macchiato*sunun plastik kapağında gezdirirken. "Aslında Rhett'in ortadan kaybolmasına senin sebep olduğunu düşünmüyorum. Seni suçladığım için özür dilerim. Ben sadece... Millie'yi hiç bu kadar mutlu görmemiştim ve değişimle aram iyi değildir. Beni korkutur. Sen," diye eklerken zümrüt yeşili gözleri bana dönüverdi. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Sen de beni korkutuyorsun."

"Seni neden korkutuyorum ki?"

"Çünkü atölyeme kapanıp heykellerim ve killerimle uğraşırken neler kaçırdığımı düşünmeme sebep oluyorsun. Millie benim sabit noktam. Yani sabit noktamdı," diye düzeltti kendini. "Karnımın doyduğundan, suyumu içtiğimden emin olurdu; arkadaşlarım olduğundan, *sosyalleştiğimden*. İnsanlar pek ilgimi çekmez. Esprilerini anlamıyorum, genellikle fazla dobra konuşuyorum, odun gibi algılanıyorum. Hayatıma pek çok insan girip çıktı, ama Millie? O kaldı. Onun mutlu olmasını istiyorum

ama bunun için gitmesine izin vermeliyim. Bazı şeyler değişmeli. Ve bu beni korkutuyor."

Ona takılmak istedim, ne de olsa Carmilla ve Rhett gidip de bir daha geri dönmeyecek değildi ama ne demek istediğini anlıyordum. Rhett benim en iyi arkadaşımdı ve bir saat içinde –bulursak tabii– işin doğası gereği başkasının olacaktı. Ben her zaman hayatında önemli biri olacaktım elbette ama en önemlisi olmayacaktım. Sarhoş olduğunda aradığı kişi olmayacaktım, sıkıcı mühendislik şakalarını dinleyen kişi olmayacaktım ve bunu kabullenmem gerekiyordu. Kabullenecektim.

Er ya da geç Theo da kabullenecekti.

Biraz öne eğilip alçak sesle ona bir sır verdim. "Galiba sandığından daha çok ortak yanımız var."

"Kim tahmin ederdi ki?" dedi.

Güldüm ama bileğindeki saate gözüm ilişince gülüşüm hemen soldu. Boğazımdaki düğüm artık yutkununca geçmiyordu ve zamanımız hızla tükeniyordu. "Sanırım dün gece Rhett'i öptüm. Saat tam olarak kaçtı hatırlamıyorum ama bardan çıkıp donut aldıktan sonraydı. Hatırlıyorum..." Sesim titredi. Gözlerim doldu. "Tanrım, berbat biriyim değil mi? En yakın arkadaşımı düğününden bir gece önce öptüm."

Bir an hiçbir şey demedi, sonra bitkin bir tavırla eliyle yüzünü ovuşturdu. "Hayır, hayır, öyle bir şey yaptığını sanmıyorum, Audrey."

"Çok naziksin ama yaptım."

"Ne zaman?"

"Dün gece işte! Dinlemiyor musun!" diye bağırdım. Avuçlarımı gözlerime bastırarak rimelimi daha da dağıt-

tım. Makyajım zaten kurtarılamaz durumdaydı. "Korkunç bir insanım, onu öperek her şeyi mahvettim. Çünkü ne zaman birini öpsem, ertesi gün ruh eşini buluyor ve şimdi o kayıp ve... ve..."

Theo beni sessizce, sabırla izledi, sanki enerjimin tükenmesini bekliyordu.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Yani *besbelli* Rhett hayallerindeki kadınla tanıştı ve düğünü mahvoldu. Bu tamamen benim suçum. Onu Carmilla'yla olduğundan daha mutlu görmemiştim hiç, şimdiyse ilişkilerini mahvettim, zaten her şeyi mahvediyorum–"

Aniden iki parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu. "Sana Rhett'in gerçek aşkının Millie olmadığını düşündüren ne?" dedi yumuşak bir sesle ve yeşil gözleri yaşlı gözlerimin içine baktı.

Ağzım açık kaldı. "Ben... şey..."

"Başka birine âşık olacağını varsayıp bunu Millie'nin en yakın arkadaşına itiraf etmen gerçekten cesurca. Bu bilgiyle ne yapmamı bekliyorsun, Audrey?"

"Ben..." Boğazımda büyüyen yumruyu yutmaya çalıştım, parmaklarımı yumruk yapıp avuçlarıma batan tırnaklarıma odaklandım. Artık *o da* bana kızgındı. "Daha fazla yalan söylemek istemedim. Kimseye söylemek istemem ama... özellikle de sana. Şimdi olmaz. Tüm bunlar benim suçumken olmaz."

Bir süre daha sessizliğini korudu. "Tamam. Gözlerini kapat," dedi.

Şaşkınlıkla ona dik dik baktım çünkü şu an *hiç* sırası değildi. "Neden?"

Masaya biraz daha eğildi. Gözleri en sevdiğim zümrüt kalemim gibi yeşil mürekkep rengine dönmüştü. "Gözlerini kapat, Audrey Love."

Ben de kapattım. Sonra ne olacağından emin değildim. Hayır, yalan söylüyordum, sonra ne olacağını gayet iyi biliyordum ama bunu engelleyemeyecek kadar afallamıştım. Çenemi kavradı, hafifçe yukarı kaldırdı ve dudakları dudaklarımla buluştu.

-Dün Gece-

"Gerçekten mi, fikrin *bu* mu?" diye sordu Rhett hayretle. Bayat donutların çoğunu yemiş, biraz ayılmıştık ve kaldırımda oturuyorduk. "Öylece kaçayım yani?"

"Hayat zorlaşırsa, topukları yağla," dedim en sevdiğim mimden alıntı yaparak. "Asıl kazananlar pes edenlerdir."

"Audrey, öylece... siktir olup gidemem. Carmilla ne düşünür? Beni gebertir."

Ellerimi iki yana açtım. "O zaman sana ne diyeyim bilmiyorum. Belli ki şu anda mutlu değilsin ve yarın *düğünün* var."

"Mesele düğün değil," dedi ama kendini de ikna etmeye çalışıyor gibiydi. "Bazen birini sevdiğinde, ikiniz de istemediğiniz şeyleri yapmak zorunda kalırsınız."

"*Sen* istemiyorsun. Onun istediği her şey oluyor," dedim. "Tüm bunları gerçekten istediğini mi sanıyorsun?"

Parmaklarımla saymaya başladım. "*Onun* çocukluğunu geçirdiği yere uçtuk, *onun* ailesinin işlettiği pansiyonda kalıyoruz ve davetli listesi *onun* arkadaşlarıyla dolu–"

"Onun da listedeki insanların yarısını tanıdığından şüpheliyim–"

"Çiçekler *onun* büyükannesinin en sevdiği çiçekler, tarihi *onun* anne babası seçti," diye devam ettim. "Bunların hiçbirinde senden eser yok, sanki burada bile değilsin."

"Ailesi... Her şeye karıştı, evet," diye mırıldandı. "Ama ben onu seviyorum. Onun için her şeyi yaparım."

Başımı eğip yüz hatlarını inceledim. Sokak lambalarının ışığında on yaş daha genç görünüyordu, öyle ki hâlâ üniversitedeymişiz, Krispy Kreme'in önündeki kaldırıma oturmuşuz ve bana sınıftan bir kızla çıktığı randevuyu anlatıyormuş gibi yapabilirdim. Onlardan hep aynı şekilde bahsederdi. İsimlerini hiç kullanmaz, saç renklerini ya da ne giydiklerini bile zar zor hatırlardı.

O günleri özlemiştim. *O* Rhett'i özlemiştim. Vaktini benimle baş başa geçiren Rhett'i, başka biriyle değil.

"Onun için her şeyi yaparsın, biliyorum," dedim gecenin sessizliğinde. Konuşurken ağzımdan buz gibi buharlar çıkıyordu. "Ama o senin için her şeyi yapar mı?"

Doğrulup ayağa kalktı. "Daha fazla konuşmayalım. Anlamıyorsun," dedi ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Sessizce küfrettim ve yüzümü dizlerime gömdüm. *Aferin, Audrey,* dedim kendi kendime. *Çeneni kapatıp donutlarını yeseydin ya.*

Carmilla'nın aradığı kişi olduğundan değil, onun o kişi olmasını istediğimden emin değildim çünkü o zaman ben yalnız kalacaktım.

Bu beni korkutuyordu ama işte buradaydım: zaten yalnızdım.

En azından arkamdan ayak sesleri gelene kadar. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim," diye mırıldandım dizlerime doğru, Rhett'in beni kontrol etmeye geldiğini düşünerek. Gözlerimden süzülen yaşları durduramıyordum çünkü yorgundum ve yorgun olduğumda kendimi hüzünlü hissederdim. Ayrıca sabahın ikisinde duygularımı kontrol etmekte de pek iyi değildim. "Ben... Tüm bunlardan sonra ne yapacağımı bilmiyorum hepsi bu. Sadece bizdik, anlıyor musun? Şimdi Carmilla da var ve onu çok seviyorum ama... Artık 'anca beraber kanca beraber' olamayacağız. Yalnız kalacağım."

"Ben de öyle," dedi arkamdaki ayak seslerinin sahibi.

Nefesim kesildi, arkamı döndüm ve gelenin Rhett olmadığını fark ederek yıldırım çarpmışa döndüm.

Gelen Theo'ydu.

Kaldırımda yanıma oturdu ve –sanırım– neyim olduğunu, neden şapşal gibi kaldırımda ağladığımı soracaktı ama ben gözyaşlarına boğulup kafamı omzuna gömdüm. Şaşırtıcıydı ama ben ceketini gözyaşlarımla ıslatırken o da bana sarıldı.

"Hey, sen sonsuza dek yalnız kalmayacaksın. Senin gibi biri yalnız kalır mı? Sen zekisin, esprilisin, yeteneklisin," dedi.

Burnumu çektim. "Ne iş yaptığımı bile bilmiyorsun."

"Editörsün. Her zaman yeşil kalemle yazı yazarsın. En sevdiğin yemek s'more[1] ve en sevdiğin kelime 'mırıldanma.'"

---

1 S'more, Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'da popüler olan geleneksel kamp ateş tatlısıdır, iki adet kraker arasına yerleştirilmiş ateşte kızartılmış marshmallowla çikolata tabakasından oluşur. *–y.h.n.*

Şaşkınlıkla kafamı omzundan kaldırdım ve titrek sokak lambasının ışığında yüzünü inceledim. Denizden gelen tuzlu su ve balık kokulu esinti saçlarını dağıttı.

Devam etti: "Rhett'le ilk tanıştığımızda iki lafından biri sendin. Senden nasıl söz ettiğini duymalıydın, ayı, güneşi ve tüm yıldızları sen yaratmışsın gibi konuşuyordu. New Orleans'ta seninle tanışmak için sabırsızlanıyordum, tanıştığımızdaysa bana asıl iyi yanlarından hiç bahsetmediğini fark ettim."

Hıçkırıklarımı bastırmaya çalışırken yutkunmakta zorlandım. O güzel yün ceketine rimel bulaştırmıştım. "Ne-neymiş benim i-iyi yanlarım?"

"Deli gibi seksi olman."

"Ceketinin her yeri rimel olmuş."

"Önemsiz," dedi ve uzanıp saçımı kulağımın arkasına iliştirdi. "Dün senden beni öpmeni istediğimde şaka yapmıyordum."

Alt dudağım titredi. "Böylece gerçek aşkını bu-bulabil diye mi?"

"Boş versene," diye homurdandı ve yüzümü avuçlarının arasına alıp beni öptü. Dudaklarımızı birbirine bastırdı, nefeslerimiz soğukta birbirine karıştı.

Önce afalladım ama sonra omuzlarım gevşedi, onu daha da yakına çekmek için elimi yün yakalarına doladım, dünya sessizleşti. Alt dudağımı ısırdı, uzun parmakları yüzümün kenarlarında gezindi, saçlarımı okşadı. Ona öyle istekle sokuldum ki tavada eriyen tereyağı gibiydim. Ayrıldığımızda gözleri parlak ve ateşliydi, benim de yanaklarımda kalıcı bir kızarıklık oluşmuştu.

"Odaya mı?" diye sordum. Beni ayağa kaldırdı ve kaldırımda birbirimizi öptük, pansiyonun kapısından içeri dalarak kıkırtılar eşliğinde merdivenden odasına çıktık.

"Benimkine değil, asla benimki olmaz," dedim.

Eğlenerek "Neden?" diye sordu.

"Çünkü sağdıcın odasında gelinin en yakın arkadaşıyla sevişmek uğursuzluk getirir."

"Hımm. Bunu ilk defa duyuyorum."

"Güven bana," dedim o boynuma bir öpücük kondururken. "Benim batıl inançlarım var."

Onun odası da benimki kadar el değmemişti, en azından beni kucağına alıp bacaklarımı beline dolayarak yatağa yatırana kadar. Ellerimle çenesini, boynunu ve göğsünü keşfetmeden duramadım. Ceketlerimiz yere düştü. Elleri tulumumun kıvrımlarında geziniyor, boynumun kenarını ısırırken yan fermuarını arıyordu. Kravatına asılıp çıkardım, kravat yatağın üzerinden kayıp gitti.

Sonunda beni ışıltılı tulumumdan kurtardı ve kendi leylak rengi gömleğini çıkardı. Boynumun yan tarafını tekrar öptü, memelerimin arasından aşağıya indi, aç kurt gibi dişleri tenimi sıyırdı.

"Fikrini değiştiren ne oldu?" diye sordum. "Beni öpmek konusunda?" Öyle sertti ki ve o kadar uzun zamandır kimseyle yakınlaşmamıştım, onu istiyordum. Hem de çok.

"Çünkü sen olacaktın," dedi. "Sen olacağını biliyordum."

Göğsüm sıkıştı. Neden bahsettiğini açıklamasına gerek yoktu. Hayatım boyunca bulmaya çalıştığım şeydi bu. Peşinden koşup koşup bir türlü yakalayamadığım şeydi. Öptüğüm her erkeği bulan şey. Bu zamana kadar hep mutlu sondan *önceki* kız olmuştum.

Bir süreliğine sığınılan kişiydim ben. Birlikte kalınan kişi değildim.

Kimse için o kişi değildim.

Ya da en azından öyle sanıyordum.

"Bunu sadece benimle yatmak için söylemiyorsun, değil mi?" diye sordum.

Ağzı gittikçe aşağıya kayarak kalçamda durdu ve parmakları yavaşça külotumu indirdi... sonra duraklayıp o fırtınalı zümrüt gözleriyle bana baktı. "Audrey Love, seninle yatmayacağım," diye mırıldanıp parmaklarını nazikçe içime soktu. İki, sonra üç, başparmağı klitorisimde yumuşak daireler çiziyordu. Çarşafı kavrayarak iniltimi bastırdım. "Seninle sevişeceğim, Audrey Love," dedi, "adımı haykırmanı ve bana ne kadar şanslı olduğunu söylemeni sağlayacağım."

Ve öyle de oldu.

-Şimdi-

Kendimi öpücüğüne kaptırırken dün gece göz kapaklarıma titrek bir projektör gibi yansıdı. Karnımın alt kısmında bir sızı, bir özlem vardı. Dudaklarının tadı tam da hayal ettiğim gibiydi, sıcak ve yumuşak, –*Tanrım*– keşke bunu daha önce hatırlasaydım. Çünkü öpüş şekli benim âşık olma şeklime benziyordu, sert, hızlı ve derin. Öpüşürken gülümsediğini hissettim.

"Şimdi hatırladın mı?" diye fısıldadı, tok sesi dün gecenin anılarıyla doluydu.

"Evet," diye yanıtladım nefes nefese, alnımı onunkine dayayarak. Parmaklarım ensesindeki saçlarla oynadı. "Hatırladım."

Bu da demek oluyor ki–

Şaşkınlıkla aniden geri çekildim. "Aman Tanrım. Demek Rhett gerçek aşkını bulduğu için kayıp değil!"

İç çekip arkasına yaslandı. "Evet, çünkü o Millie, bunu zaten biliyoruz."

"Ama o zaman nerede? Yoksa..." Suçluluk duygusundan kurtulup rahatlayınca aklıma hemen bir fikir geldi. Rhett'i avucumun içi gibi tanırdım ve her şeyden sessiz sedasız sıvışabilirdi ama bundan sıvışmazdı. Yapmak istediği şeylerden kaçmazdı. Önemsediği şeylerden kaçmazdı. "Dün geceden beri onu kimse görmedi mi?"

"Öyle görünüyor," dedi Theo yorgun bir sesle.

"Ya Carmilla?"

"Dediğim gibi, onu endişelendirmek istemedim–"

"Ama *odasında*, değil mi?" diye sordum. "*Brunch*a geldi? Bugün yapması gereken bütün düğün hazırlıklarını yaptı?"

Sessizlik her şeyi anlatıyordu. Sırtını dikleştirdi. "Yok ya," dedi ama ses tonundan buna kendisinin de inanmadığı anlaşılıyordu. "Yapmaz öyle şey."

Yapardı ve yapmıştı.

Theo ve ben gelinin hiç dokunulmamış odasını inceledik. Gelinliği boy aynasına asılmış, sanki hiç geri dönmeyecek bir gelini bekliyordu. Yatağın üzerinde Carmilla'nın güzel el yazısıyla yazılmış bir not vardı. Theo ile bana hitaben yazılmıştı ve çoktan anladığımız şeyi söylüyordu.

"Kaçmışlar," dedi Theo duygusuzca. "Kimseye haber vermeden." Mektubu yatağın üzerine bıraktı ve yanına devrildi. Yatak ağırlığının altında gıcırdadı. Bu haber tüm enerjisini çekmiş gibiydi. "Peki. Madem öyle Carmilla'ya hastane faturamı göndereceğim çünkü son birkaç saat içinde en az üç kalp krizi geçirdiğime eminim."

"Ve iki sinir krizi," diye ekleyip ona bir kez daha baktım. Öpücük konusunu tekrar açmayacaktım ama dün

gece beni öptüyse, bugün hâlâ birlikteysek ve henüz başka biriyle tanışmadıysa...

Benim misin yoksa?

Belki.

Ya da belki de on beş dakika içinde bu mutlu günde bir araya gelen akrabalara haber vermeye gittiğimizde konuklar arasından birini bulacaktı. Sonra da Cook'un Pastanesi'nden gelen küçük pastalardan birini yiyip Seattle'a giden ilk uçağı yakalayacaktım, tek başıma. Ama bu gelecekteki Audrey'nin sorunuydu. Şimdilik...

Yataktan kalkmaya yeltendiğinde onu geri ittim. Dün gecenin çoğunu hatırlasam da daha fazla anı istiyordum. Kalıcı anılar istiyordum.

Sevgililer Günü'yle başlamak iyi olmaz mıydı?

Gürültülü bir kahkaha attı. "Birinin insanlara durumu anlatması lazım, tatlım."

"On beş dakikamız var."

Bir kaşını kaldırıp dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Ne için, tatlım?"

Hafif boğuk bir sesle, "Bilmem," dedim ve yatağa çıkıp dizimi bacaklarının arasına yerleştirdim. Üzerine eğilip ağırlığımı vererek onu yumuşacık beyaz yorgana geri yatırdım. "Ama şansımız yaver giderse öğrenebiliriz bence."



Teşekkürler

Aslında bakarsanız öpüşmek çok garip bir şey.

Ama neyse... Bu kısa öyküyü yazmamı sağlayan herkese teşekkür etmek istiyorum! Bu fırsatı ayağıma kadar getiren muhteşem menajerim Holly Root'a, sadık editörlerim Maria Gomez ve Lindsey Faber'a, bu projede yer almamı istedikleri ve her şeyin kusursuz bir biçimde ilmek ilmek örülmesine yardımcı oldukları için çok teşekkür ederim. Ayrıca redaktörüm Karen Brown'a, kapak tasarımında emeği geçen muhteşem insanlara, Caroline Johnson, Kris Beecroft'a ve bu öyküyü hayata geçiren Stef Sloma, Chrissy Penido ve Angela Elson'a teşekkür etmek istiyorum.

En önemlisi de, Audrey Love'a hayat veren Amy McFadden'a teşekkür ederim.